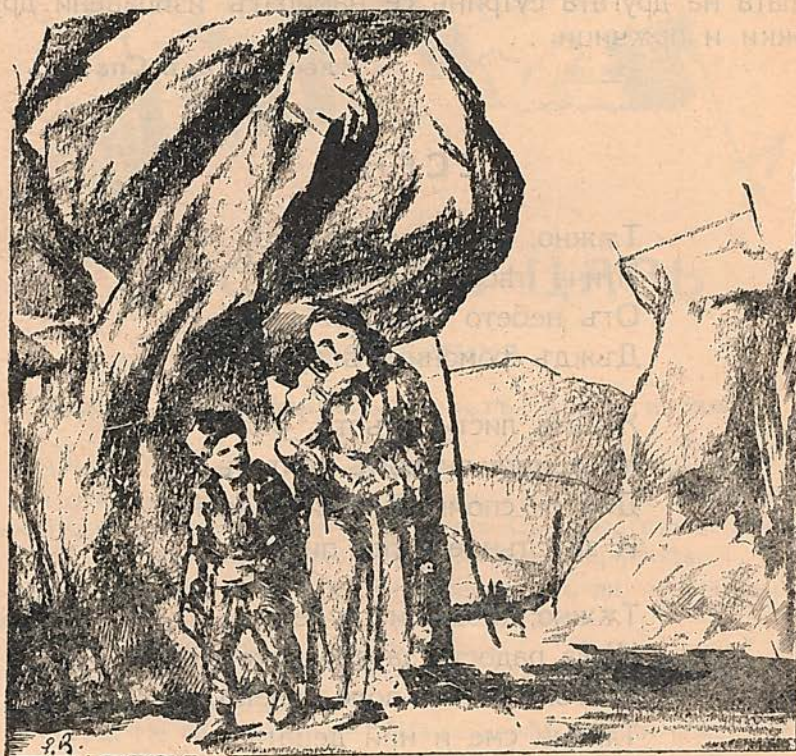

За пръв път минавали тѣ отъ тукъ и нищо не знаели за страшната скала.

А тя стояла гладна, настрѣхнала, години—години не вземала жертви. Потреперяла радостно скалата — две нови жертви идатъ къмъ нея. Идатъ, тихо си шептятъ и не подозиратъ каква опасностъ ги дебне.

Янко вървѣлъ край майка си и се подпиралъ съ тояжката си. Майка му крачела съ наведена глава и го подръпвала за ржка. Да върви по-бързо. Изведнажъ скалата се залюляла, полетяла и се спуснала върху тѣхъ.

Янко, забравилъ себе си, извикалъ:

— Мамо, пази се! — и подпрѣлъ скалата съ тояжката си. . .

И чудото станало! Грамадната вѣковна и страшна скала спрѣла наведена надъ тѣхъ. Тѣй си и останала наведена, за чудо и приказъ, подпрѣна само отъ Янковата малка тояжка.